

## TO VĀ•M BYL PRIMA TĀ•BOR! - V.

ĀEtrtek, 05 duben 2007

Ahoj lidi, tak jsem otvírala &scaron;uplíky - hluboko pĀ™ehluboko zapadlé v pamĀ›ti, neboĀ≠ je to opravdu jiĀ¾ pár desetiletí. Jaké to bylo, kdyĀ¾ jsem jezdila na tábory&hellip; A jak jsem je zaĀ•ala otevírat, zaĀ•alo se to samo noĀ™it na povrch jako duchové dávných dob minulých&hellip;

KdyĀ¾ jsem byla malá, rodiĀ•e nemĀ›li tolik dovolené, co já prázdnin, a tak jsem musela na pionýráky odmala jezdit pravidelnĀ›; vzpomínám, Ā¾e na ten první jsem jela dost nerada. Maminka pracovala celý Ā¾ivot na leti&scaron;ti a její kolegyně poĀ™ádaly tábor; tak jí to vylíĀ•ili v rĀ•Ā¾ových barvách: jak to bude hezké, dobrodruĀ¾né a Ā¾e na mĀ› dají pozor. moc nad&scaron;ená nebyla, ale nebylo zbylí a tak maminka sbalila kufr po dĀ›deĀ•kovi, nalepila dovnitĀ™ na víko soupis, kolik tam mám spoĀ•árĀ• a kolik ponoĀ¾ek, a &scaron;oupli mĀ› do autobusu. Já mĀ›la pocit, Ā¾e se mĀ› potĀ™ebují zbavit a podle toho jsem se taky náleĀ¾itĀ› tvĀ™ila. TémĀ•Ā™ v&scaron;echny dĀ›ti dostaly Kynedril, aby neblinkaly, jen já ho nechĀ™. Prolomilo se to, aĀ¾ kdyĀ¾ jsme byli rozdĀ›leni po Ā•tyĀ™ech na chatiĀ•ku, byla jsem vĀ¾dy velice spoleĀ•enský tvor a jakmi poznala své spolubydlící, bylo mi hned mnohem lépe. Po zku&scaron;enostech z prvního tábora jsem si pak vĀ¾dy vybírala radĀ›ji postel nahoĀ™e na palandĀ›, protoĀ¾e mi tam nikdo nesedával. V noci jsme si vyprávĀ›li stra&scaron;idelné pĀ™íbĀ›h srocovali jsme se i pĀ™es zákaz vedoucích na jiných chatkách, kde jsme se krááásnĀ› báli a stra&scaron;ili se navzájem rĀ›znými historkami. ĀEím jsem tam jezdila déle, tím víc se mi tam líbilo. Vedoucí a praktikanti to proĀ¾ivali víc jak my, vraceli se do svého dĀ›tství a dĀ›lali pro nás psí kusy. VĀ¾dy ten turnus mĀ›l nĀ›jakou pointu a tím, Ā¾e to bylo od leti&scaron;tĀ›, tak to vĀ›t&scaron;inou bylo o tom, jak se nĀ›kde zĀ™itilo letadlo v neznámých konĀ•inách a nikdo ho nemĀ•Ā› najít, pilot se ztratil a postupnĀ› pak zaĀ•inal vysílat signály v morseovce a nechával rĀ›zné zprávy... a my jsme s ním navazovali kontakty a celý turnus jsme ho hledali, ve dne nĀ›kdy i v noci, postupnĀ› jsme tĀ™eba nacházeli opravdové Ā•ásti letadla, vrtuli, Ā•ást motoru, sedaĀ•ku z kokpitu, budíky, Ā™ádící páku, padák... a v&scaron;echny denní a noĀ•ní hry tomuto tématu byli podĀ™izené. Jednou se nám na noĀ•ní bojovce ztratil kamarád, ale zjistilo se to aĀ¾ kdyĀ¾ jsme se vrátili do tábora, v&scaron;ichni vedoucí ho pak &scaron;li se star&scaron;ími oddíly hledat, on byl totiĀ¾ &scaron;eroslepý a ve tmĀ› vĀ›bec prostĀ› nevidĀ›l. Ale to nikdo nevĀ›dĀ›l, tak tam nĀ›kde sedĀ›l, aĀ¾ usnul, nakonec ho k ránu na&scaron;li a v&scaron; bylo v poĀ™ádku. Bylo to moc hezké, nauĀ•ili jsme se tam spoustu vĀ›cí: morseovku, uzlování, &scaron;plhání, slaĀ•ování, rĀ›zné hry, signály svĀ›telné, poznat poĀ•así podle mrakĀ•, stromy, kvĀ›tiny, zvíĀ™ata, indiánské písmo a já nevím co je&scaron;tĀ›. VeĀ•er se pak úspĀ•né akce oslavovali u velkého táboráku, pekly se buĀ™ty, a zase buĀ™ty, chleba, jablka a brambory a zpívaly se písniĀ›, mĀ›li jsme vĀ¾dy táborovou hymnu a kaĀ¾dý oddíl si musel vymyslet jméno a nĀ›jaký zver&scaron;ovaný pokĀ™ik, který jsme na sebe s euforií Ā™vali, kdyĀ¾ jsme se na bojovkách potkávali. Také tam byly dva v týdnu opravdové diskotéky, velice peĀ•livĀ› jsme se na nĀ› pĀ™ipravovali a proĀ¾ivali tam své první lásky. Kousek od tábora bylo koupali&scaron;tĀ›, kam jsme chodili, kdyĀ¾ bylo hezky teplo; kdyĀ¾ jsi tam zahrabal rukama hloubĀ›ji do písku, narazil jsi na jíl, taková bájeĀ•ná &scaron;edá hmota, jako modelína, dala se tvarovat, a tak jsme z ní vĀ¾dy tvoĀ™ili a nechali to jen na sluníĀ•ku vytvrdnout. Kufry domĀ• byly pak mnohem tĀ›Ā¾&scaron;í neĀ¾ ty, s kterými jsme pĀ›vodnĀ› pĀ™ijeli. Jeden také vĀ¾dy pĀ™ijeli vojáci a na louce jsme pak stĀ™ileli z rĀ›zých zbraní i ze samopalu a mohli jsme si je rozebrat a zase dát dohromady. Vedoucí byli dĀ›kladní a dbali na hygienu co to dalo. Museli jsme se dennĀ› sprchovat a ráno i veĀ•er si povinnĀ› Ā•istit zuby. Ov&scaron;em &ndash; já, jak je nĀ›co povinné nebo pod tlakem, tak je to &scaron;patnĀ› a aĀ•koliv normálnĀ› prase nejsem, tak tam jsem se snaĀ¾ila maximálnĀ› hnit, ale vedoucí byli neústupní, veĀ•er kontrolovali nohy a jednu jsme museli vĀ¾dy vystrĀ•it z postele&hellip; pamatuju si, jak jsem si tím pádem myla jen tu jednu. Tu, kterou jsem ukazovala a nebyla jsem líná skákat bosa z umyvárky po jedné, abych si jí nezamazala, aĀ•koliv ta druhá byla Ā•erná jak bota. Také nám vedoucí kontrolovali kufr a kdyĀ¾ jsme se jim zdáli být jiĀ¾ dosti uzení, tak nám vybírali Ā•isté obleĀ•ení. TéĀ¾ se dennĀ› budoval poĀ™ádek v chatkách a já mĀ›la vĀ›t&scaron;inou nalepené prasátko jak hrom pĀ™ímo na dveĀ™ích. Ale byl tací, co mĀ›li sluníĀ•ko, ale v tomto smĀ›ru se mi pĀ™íli&scaron; nedaĀ™ilo. Také jsme se pravidelnĀ› stĀ™ídali v kuchyni, kd pomáhalo, kuchaĀ™ky vĀ¾dy moc dobĀ™e vaĀ™ily a byli na nás hodné, chodili jsme si nĀ›kolikrát pĀ™ídat, zvlá&scaron;Ā≠ byla rajská nebo ovocné knedlíky. Vzpomínám, jak jsme také pravidelnĀ› vyrĀ¾eli s krosnami na zádech na tĀ™idenní kempování a vĀ¾dy jsme se na to stra&scaron;nĀ› moc tĀ›&scaron;ili. Kempovali jsme nĀ›kde na louce u vodopádĀ• a u lesa stavĀ›li jsme si stany a v noci museli pravidelnĀ› drĀ¾et hlídku po dvou hodinách. A tak jsme u táboráku mastili karty a pĀ™íkládali jsme na oheĀ•. Jednou v noci v kĀ™ově dupal a funĀ›l jeĀ¾ek, myslela jsem, Ā¾e je to moje smrt&hellip; Jiný den mĀ› u stanu probudilo funĀ›ní, dupání a buĀ•ení, otevĀ™mu stan a tĀ›snĀ› pĀ™ed ním nade mnou stála kráva a koukala mi do s krávy byli po celé louce mezi stanama a jak jsem zaĀ•ala kĀ™iĀ•et, krávy se lekly, zaĀ•aly utíkat, vytrhaly nám kolíky od stanĀ•, bylo to velké pozdviĀ¾ení, nakonec pĀ™íjel honák na koni a odehnal si je jinam. Po cestĀ› nazpátek do tábora nám najednou zkolaboval kamarád Standa, klesnul z niĀ•eho nic i se svou krosnou k zemi, honem jsme volali záchranku, protoĀ¾e jsme ho nemohli vzkĀ™isit, pĀ™íletĀ›l vrtulník a odvezl si Standu do nemocnice; tam se zjistilo, Ā¾e má slabé srdíĀ• dlouhá cesta v horku na nĀ›j byl velký zápĀ™ah a pĀ™edstavte si, ani jeho maminka to netu&scaron;ila, ale pak byl v poĀ™ádku a za pár dní se vrátil zpĀ›t do tábora a my jsme ho pak moc hlídali, aby to s niĀ•ím nepĀ™ehnal. Jednou jsme zase mĀ›li nĀ›jaké hry na louce u silnice a najednou bum prásk obrovská rána, byla tam zatĀ•ka a nabouralo tam auto co zatĀ•ku nezvládlo, Ā™idiĀ• byl celý od krve, vyndávali jsme ho ven - Ā¾il. Volali jsme záchranku a tlaĀ•ili auto na louku. Bylo to mé první setkání s o&scaron;klivou Ā¾ivotní realitou a dlouho jsem to nemohla pustit z hlavy. Jindy zase byla obrovská bouĀ™ka a nĀ›kde blízko to tak mocnĀ› prásklo, druhý den ráno jsme na louce na&scaron;li bleskem zabitě Ā•tyĀ™í krávy najednou, celý týden je nikdo neodklízel, bylo hezky teplo, krávy se nafukovaly a nafukovaly. Pak uĀ¾ jsme tam okolo nesmĀ›li chodit, co kdyby praskly, ale nakonec je nĀ›kdo odklidil. KdyĀ¾ tábor konĀ•il, byl vĀ¾dy nakonec karneval s poutí, jsme v&scaron;ichni nĀ›jaké masky, které jsme si vytvoĀ™ili, bĀ›hali jsme po táboĀ™e zmalování a pĀ™estrojení, byla to fakt úĀ¾asná atmosféra, taková ta euforie. PochopitelnĀ› bylo vyhodnocování - soutĀ•Ā¾ o nejlep&scaron;í masku, také soutĀ•Ā¾ za které jsme dostávali peníze "levíĀ•áky" a ty jsme zase utratili na pouti za dobroty u stánkĀ•. V&scaron;em nám to bylo moc líto, kdyĀ¾ tábor konĀ•il, líto, Ā¾e se rozcházíme, dávali jsme si adresy a domlouvali se na pĀ™í&scaron;tí rok, Ā¾e pojedeme zase stejný turnus. A tak jsme se tam potkávali takový TI SKALNÍ témĀ•Ā™ kaĀ¾dým rokem a jezdili jsme radĀ›ji a

raději, kdy u jsem pak vyšla z osmičky a nevzali mě tam jako dítě, tak jsem jela jako praktikantka. Jelo se tam asi asi sice pátým tábořem na víkend včera tam po zimě pátým opravit a opravit, samozřejmě jen parta vedoucích a praktikantů. Byl to víkend plný radosti a blbostí a nekončících kanadských aktivit, které jsme si navzájem prováděli. Začala jsem s tím, že jsem zmeškala v pátek večer auto, kterým jsem měla odjet z Prahy. A tak jak jsem u silnice asi hodinu bloudila a nevěděla jak se bych se nejlépe do toho "našeho" Levína u Litoměřic dostala, najednou u mě zastavilo auto s vedoucími z jiné skupiny než s tou, s kterou jsem tam měla původně jet! Viděli mě tam brouzdat, jen u nich bylo uvnitř páté, autíčko byla jen škodovka, ale nenechali mě tam, vzali mě dozadu, ležela jsem tam půl hodiny co u tam seděli, celou cestu jsme se smáli a hurá! jelo se do Levína. Byla jsem šťastná jak bleška, že se tam nakonec dostanu. Pokoje byly rozdělené podle holek a kluků, měli jsme ještě látkový. Pátý den se pracovalo a večer se sedělo v podkroví v klubovně, hráli se hry a dělaly plány ohledně tábora a samozřejmě se i pilo. Neměla jsem tenkrát žádné zkušenosti s alkoholem, včera mi bylo teprve 14 let (pil se tam rum z lahve, která kolovala). Včera u ránu pomalu odcházeli do pokojů, ale já tam statečně popíjela ještě se dvěma praktikantky. Více si z toho pamatuji jen to, že jsem se rozhodla jít spát a "neviděla jsem", nemohla jsem najít dveře z místnosti, tak jsem jí obcházel a rukama štrárla po zdech, až jsem nakonec našla, ale měla jsem pocit, že jsem obeškala celou místnost kolem dokola několikrát. Kde jsem spala a jak jsem sešla dolů po schodech si už nepamatuji a nevěděla jsem to ani ráno. Druhý den večer v klubovně jsem si pak dávala mooc velkým pozor, abych pila jen víno; pivo a rum jsem několik desítek let nemohla ani cítit, dokonce ani v grogu, na dálku. Kdy jsem pak šla na pokoj pátý, zjistila jsem, že v mé posteli už někdo leží a protože jsem nebyla ještě nikdy od minulého večera, pod vidinou volné postele jsem prošla dálkou pokoje a padla do první, co byla volná. Mamince jsem tohle nikdy nevyprávěla, jak "úasně" se tam její kolegyně o mě starali, asi by z toho byla divoká. Mé vzpomínky na tábory byly fajn a s touto vidinou jsem nadchávala pátým vyprávění (které jsem z pochopitelných důvodů filtrovala) mé dceři. Ale doba už byla jiná, bylo po revoluci, tábory postupně zanikaly, a tak jsem se znovu snažila jim obstarat alespoň nějaký ten záitek a našla tábor od skautů. Děti nadšené mým vyprávěním tam vyrazily, tábor se moc líbil, ležela jsem tam jako prasátka, co se tam dělo, po tom jsem raději nepátrala, stálo mě, že jsou živé a zdravé. Každopádně na začátku tábora nafasovaly jakési triko - s emblémem tábora a v tom byly zřejmě celé týdny, protože na tom triku byla doslova napsána historie toho, co se tam dělo, včetně toho, jak se zamazaly, pili kakao, šly se do ruky, fleky od vajíček, od rajské, marmeláda z palačinek.... triko bylo původně bílé, ale postupně začalo mít podivuhodné barvy, pak v něm asi zmokly, protože se na něm udělaly takové ty mapy s ohraničením, jak to pomalu na těle usychalo. Ale děti byly nadměrně spokojené a to bylo podstatné. Vrcholem toho byl poslední tábor (pak už jsem je nikam dát nechtěla). Děti měly dorazit v poledne, já nachystala zavazadla, protože jsme po vyzvednutí děti chtěli pokračovat na chatu do Jižních Čech. Nadšení rodičové ve skupině o své ratolesti po 3 týdenní pauze a já mezi nimi. Kdy autobus dorazil, tak jsem jako první spatřila dceru... v životě jsem ji neviděla tak šťastlivě a šťastlivou, myslím, že tam razili heslo, až toho bude víc, tak se to oloupane, a se to skutečně loupalo! Marně jsme hledala syna, neviděla jsem ho, pojalo mě děsné podezření, a tak jsem uhodila bleskurychle na dcerku, jojo maminko, tamhle je a ukazovala na nějaké dítě, které ani náznakem mého syna nepomínalo, byl šťastlivě jak bezdomovec a navíc tam strčil klacek do vosího hnízda v lese, vosy se na něj sesypaly a on měl hlavu a celé tělo tak opuchlé, že bych bývala asi musela umýt všechny děti, než bych se přesvědčila, že je to vskutku on. Byla jsem z toho opravdu zděšená, ale děti i pátý tu epizodu s vosama spokojené a šťastné, navíc jsem zjistila, že jsou totálně zavinění, takže jsem je nabrala do auta a vrátila se oproti původnímu plánu zpět domů. Po cestě koupila Orthosan, doma jsem je dotáhla do koupelny, napustila jsem vanu a děti do ní naložila. Synovi jsem pátým tím oholila hlavu a dcerce, která měla husté vlasy až na zadek, jsem zabalila hlavíček do petroleje a poté do Orthosanu. Doslova jsem je musela vydezinfikovat, oblečení jsem hbitě spálila. Mrtvé vosy a hnidy jsme vybírali dcerce z jejích dlouhatánských vlasů ještě další dva týdny. A od té doby už na táboře nikdy nebyli. Vyjma jednoho lyžaře, na který mě doslova ukecaly, sbalila jsem jim na týden krosny a lyže a kdy se vrátily, tak byly krosny zabalené pátým tak, jak jsem to udělala pátým odjezdu! Tak jsem se jen nechápe zeptala syna, jak šel mokré věci - a dcera mi na to šlekla, "nijak" - i v posteli spal v té kombinéze, co v ní ve dne lyžoval (s tím rozdílem, že si na noc sundával lyže)... dál už jsem se raději neptala, abych se nedověděla nic, nebylo mým úmýslm. Pod tíhou těchto zážitků jsem je již nikdy nikam neposlala... Šimonka